

λης όρέξεως. Τό φαγητόν τόν άνεχω-
γόνησεν· αλλά και συγχρόνως τόν έκαμε
νανησυχήση πάλιν, διότι ήρχισε να βλέπη
τά πράγματα υπό την αληθή των όψιν.
Τί θά συνέβαινε αν ή επιστολή, την
όποιαν έστειλεν ο Αυτοκράτωρ προς την
αντιβασιλεύσαν Αυτοκράτειραν, δεν έφθα-
νεν εγκαίρως εις τας χείρας της; Η
καθυστερήσις ήδύνατο ίσως να προκαλέση
τά μέγιστα τών δεινών. . .

Ήρχισε τότε να κάμνη σχέδια δραπε-
τεύσεως. Άλλ' ήρκεσε μόνον να πλη-
σιάζη τόν παράθυρον και να μετρήση τούς
σκοπούς, οι οποίοι εφρούρου την οικίαν,
διά να πεισθή ότι πάσα τοιαύτη απόπειρα
θά ήτο ματαια. . . Δέν είχε λοιπόν να
κάμη τίποτε άλλο, ειμή να περιμένη.

Τό έσπέρας τόν έπεσεκέφθη εκ νέου ο
ιατρός. Τόν εύρε κάλλιστα εις την ύγειαν
του, και έδήλωσεν ότι αυτός δεν είχε
καμμίαν αντίρρησην, αν ήθελεν να τώ δώ-
σουν και άμείως άδειαν άναχωρήσεως.

— Διατί λοιπόν δεν μου δίδετε; ήρώ-
τησεν ο Έκτωρ.

— Αυτό, υπολογαγέ μου, δεν έξαρ-
τάται από έμέ. Κάμε υπομονήν έως αυ-
ριον τό πρωί. . . και τότε ίσως. . . Διότι,
σοῦ είπα, οι αιχμαλῶται μᾶς δίδουν μέ-
γα βᾶρος.

Υπομονή! Και τί άλλο είχε να κάμη;
Εὐτυχῶς έπήλθεν ή νύξ, φέρουσα τόν
εὐεργετικόν ύπνον. . . Την επομένην
πρωίαν ο Έκτωρ έκοιμάτο ακόμη βαθέως,
όταν εισελθών εις τό δωμάτιόν του εις
στρατιώτης, τόν εξύπνησε και τώ ένεχεί-
ρησεν ένα φάκελον.

Ήτο ή άδεια, την όποιαν έπερίμενεν.
Εις την στιγμήν εύρέθη όρθιος και έτοι-
μος. Ο ίππος του τόν άνέμενε σέλλω-
μένος. Ίππευσε, και μετ' ολίγον εκάλ-
μαζε ταχύ τούς δασύς Παρισίους, κατά
μήκος του ποταμού Μορέν, τοῦ όποίου ή
αργυρόχρους ταινία έστίλθεν εν τῶ μέσω
των γυμνοφόλων ίτεών.

— Περιέργων πᾶγμα όμως να με
αφήσουν! έσκέπτετο ο Έκτωρ. Ένωσά
ότι οι αιχμαλῶται εινε κάποτε φοβερόν
έμπόδιον εις τας κινήσεις ενός στρατοῦ.
Άλλ' αυτό δεν έξηγει την εύκολίαν, με
την όποιαν μου έδωσαν άδειαν διά τό
Παρίσι! Τί να τρέχη;

Τό απόγευμα ο Έκτωρ εισήλθεν εις
την πρωτεύουσαν και έσπευσεν αύθρως
εις τό Κεραμεικόν. Την στιγμήν εκείνην
ή Αυτοκράτειρα προήδρευε τοῦ Συμβου-
λίου, μολοντοῦτο διεόκαφε την συνδιάσκε-
ψιν, διά να δεχθῆ τόν άποσταλμένον τοῦ
Αυτοκράτορος. Ο Έκτωρ, ο όποιος εν
τῶ μεταξύ είχε ζηλώση την φόδραν και
έκβάλη την επιστολήν, έγονάτισε και
την έπαρουσίασε προς την Αυτοκρά-
τειραν.

— Ποῦ αφήσατε τόν Αυτοκράτορα;
ήρώτησεν ή Μαρία Λουίζα, αχίζουσα τόν
φάκελλον.

— Πλησίον τοῦ Σαιν-Διζιέ, είπεν ο
Έκτωρ.

— Τό όποιον απέχει από τό Παρίσι;

— Περί τας πεντήκοντα λεύγας.

— Πότε άνεχωρήσατε;

— Προχθές, τό βράδυ. . .

— Και έναμάτε τόν καιρόν διά να
διατρέξατε πεντήκοντα λεύγας;!

— Ο ύπολοχαγός έψιθύρισε λέξεις τινάς
άκαταλήτους.

— Συνήθως ο Αυτοκράτωρ μου γρά-
φει κρυπτογραφικῶς. Τί άνοησία να μή
τό κάμη και τώρα! . . . έψιθύρισε ή
Μαρία Λουίζα διατρέχουσα την επιστο-
λήν. Άν περιήρχετο εις χείρας.

— Ω! άνέκραξεν εξαίφνης την άνε-
γνωσαν!

— Την άνέγνωσαν! έπανέλαβεν ο
Έκτωρ άναπηδών έντρομος.

— Για ιδέτε!

Και έδειξε προς τόν κατάπληκτον νεα-
νίαν γραμμιάς τινάς έντελῶς διαφορετικῶς
χαρακτηρῶς, διά τών όποιών ο Άρχηγός
τοῦ Συμμαχικοῦ στρατοῦ έπληροφόρει την
Μαρίαν Λουίζαν ότι αέλάμβανε την τιμήν
να τῆ άποστείλῃ επιστολήν τοῦ Αυτο-
κράτορος. »

— Τί συνέθη λοιπόν; άνέκραξεν ή
Αυτοκράτειρα εις άκρον ώργισμένη.
Άπορωσθῆς, απ' οὔ δεν ήσθε ικανός να
υπερασπισθῆς αύτην την επιστολήν, ένῶ
ήξεύρατε ότι άνεγνώσθη υπό τών έχθρῶν!

— Δέν τό ήξευρα, έψιθύρισε ο
Έκτωρ.

— Δέν τό ήξεύρατε;

— Όχι. Μοῦ την έπήραν, φαίνεται,
όταν έλπιούμην, και την έβαλαν πάλιν
εις την θέσιν της, με τόσην έπιτηδειό-
τητα, ώστε να μή έννοήσω τίποτε.

Πράγματι, είχον άπομιμηθῆ με τόσην
έντέλειαν τό πρώτον άψήμω καλῶς φόδρας,
ώστε και ράπτῃς δεν θά ήδύνατο να έν-
νοήση την άπάτην.

— Έπιποθυμήσατε είπατε; ήρώτησεν
ή Μαρία Λουίζα με ήρεμώτερον και γλυ-
κύτερον τόνον.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη μ' εκτί-
πησαν με σπάθην. . .

— Άλήθεια; είπεν ή Αυτοκράτειρα,
παρατηροῦσα ήδη τό τσιρότον, τό
όποιον διεχώριζε την καστανήν κόμην
τοῦ Έκτορος, φθάνον μέχρι της άρχῆς
τοῦ μετώπου. Έπληγώθητε, υπερασπί-
ζων αύτην την επιστολήν;

— Ο Έκτωρ ύπεκλίθη.

— Παιδί μου, σοῦ ζητῶ συγγνώμην
δι' οσα σοῦ είπα! ύπέλαβεν ή Μαρία
Λουίζα συγκεκριμένη. Τί δυστύχημα
όμως! να πέση ή επιστολή αύτή εις
τας χείρας τών Συμμάχων! . . . Περιεί-
χε σπουδαία, πολύ σπουδαία πράγματα! . .
Ίδού, ο Αυτοκράτωρ μου γράφει ότι βα-
δίξει προς ανατολάς, διά να καταλάβῃ
τά νότια τοῦ έχθροῦ, και προσθέτει:

« Η κίνησις αύτη ή με σώζει ή με κα-
ταστρέφει. » Άχ! διατί να μή μου τα
γράψῃ, όπως πάντοτε, με αριθμούς;

« Τί να κάμω τώρα! . . . τί να κά-
μω! . . . προσέθεσε βηματίζουσα ανα τό
δωμάτιον εν άκρῃ έξάφει και ταραχῇ.

— Τί να κάμετε; Να μείνετε έδῶ,
Μεγαλειοτάτη! τῆ είπεν ο Έκτωρ γο-
νυπετών και φέρον εις τά χεῖλην τό κρά-
σπεδον της έσθητῶς της. Να μείνετε
και να σώσετε τούς Παρισίους! Η Έ-
θνοφρουρά ώρισθῆ πῆστιν εις τόν Βασι-
λέα της Ρώμης θά σας υπερασπίση
και θά σας σώση. Οι σύμμαχοι δεν θά
ποτολήσουν τίποτε εναντίον της πόλεως,
ή όποια θά έγκλειθῆ τό σεπτόν σας πρό-
σωπον καθῶς και τό τοῦ υιοῦ σας. Άν
άναχωρήσατε, οι Παρισίαι καταστράφησάν!

— Θα ήμπορούσα να βασισθῶ εις τόν
όρκον της Έθνοφρουράς, απεκρίθη περι-
λυπος ή Μαρία Λουίζα, έφ' όσον ο Αυτο-
κράτωρ έθριαμβεύεν. . . Άλλά τώρα; . .

Και πόσος μένει πιστός εις τούς δυστυ-
χεῖς; . . . Έπειτα μήπως είμαι έλευθέ-
ρα; Η διαταγή της Αὐτοῦ Μεγαλειό-
τητος εινε ρητή: « Άν άπειληθούν οι
Παρισίαι, γράφει προς τόν αδελφόν του,
τόν βασιλέα Ίωσήφ, τόν όποιον διώρισε
πρωτον Σύμβουλον, ή Αυτοκράτειρα και
ο Βασιλεὺς της Ρώμης πρέπει να φύ-
γουν προς τήν Λεϊψηγαν. Μη καταλεί-
ψῃς τόν υιόν μου και ένθυμῶ εἰς προτιμῶ
να μάθω καλλίτερα ότι έπεσεν εις τόν
Σηκουάναν, παρά εις τας χείρας τών έχ-
θρῶν της Γαλλίας. Η τύχη τοῦ Α-
στυάνακτος, τοῦ αιχμαλωτισθέντος υπό
των Έλλήνων, μοι έφάνη άείποτε ή
πλέον αξιολύπητος τύχη, εξ όσων ανα-
φέρει ή ιστορία. »

« Σοῦ λέγω πράγματα πολύ σοβαρά
διά την ηλικίαν σου προσέθεσε ή Αὐ-
τοκράτειρα. Άλλά ή γνώμη καλῶς την
προς τόν Αυτοκράτορα και τόν υιόν μου
άφοσίωσίν σου, ώστε δεν έχω να φοβηθῶ
εκ μέρους σου προδοσίαν. Πήγαινε, παι-
δί μου, και λησιμόνησε οσα σοῦ είπα εις
τόν θυμόν μου πρό ολίγου!

(Έπειτα συνέχισα) ΓΡ. ΞΕΝΟΦΩΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

« Όταν είδα μίαν φοράν την Παλί-
ροϊαν τοῦ Ευρίπου, είπα: Κάτι παρό-
μοιον πάσχει και ή ψυχή τοῦ αστάτου
και άναποφασίστου ανθρώπου.

Συμμορφόνου με τας περιστάσεις και
ένθυμῶ την παροιμίαν: « Όχι όπως
ήξερες, αλλά όπως εύρηκες. » Και ο
γνωστός κινέζος Τσιν-Τσών, άποφασί-
σας να ζήσῃ εις την Ελλάδα, πρώτα-πρώ-
τα έκοψε. . . την κοτσίδα του.

**ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ**

8 Νοεμβρίου

ΑΙ μετὰ τό δριμύ
ψύχος, τό γλυκύ
θάλαπος και μετὰ
τά μαῦρα σύννεφα,
ή γαλανή αίθρία
και μετὰ τας χιό-
νας, ο ήλιος . . .

Τί ώραῖαι ήμέ-
ραι διεδέχθησαν
τοῦ πρώτου χει-
μῶνος την μανίαν!

Ο ήλιος της ήμέρας ξηραίνει την ύγρα-
σίαν της νυκτός ή φύσις πρασινίζει,
αναλαμβάνει, εξαστράπτει ως εν άνοιξει·
οὔτε ήχνος πνοῆς άνέμου, οὔτε ήχνος ψύ-
χους φθινοπωρινῶν. Ήρχισεν τό μικρῶ
καλοκαιράκι» κατά την φράσιν τοῦ λαοῦ.
Ίσως φέτος θά εινε πολύ μικρόν, δη-
λαδή πολύ βραχύ. Άλλά διά τοῦτο θά
μας φανῆ και πλέον γλυκύ, και πλέον
άπολαυστικόν, και πλέον πολύτιμον. . .

Η έξοχή απέβαλε τόν χειμῆρινόν
μανθῶνα και ήνοιξε πάλιν την πρασίην
της αγχάλην προς τούς φίλους της, —
τούς μικρούς της φίλους προπάντων. Με-
τῶν μικρῶν ησπανεῦρον τά παιδιά τό
ήλιόλουστον έπιανθῶν των και τά ώραῖά
των παιγνίδια! . . . Έπανερχομαι από
έξοχικόν περίπατον, όπου είδα πλήθος
παιδιά, να τρέχουν, να σκιρτοῦν, να παί-
ζουν, να γελοῦν, εύχαριστημένα και εὐ-
τυχῇ.

Παίζετε, τρέχετε, μικρά μου! Όλί-
γον θά διαρκέσῃ ή εὐτυχία αύτή τοῦ υ-
παίθρου. Εινε μία παρενθεσις την όποιαν
θα κλείσῃ πάλιν ο χειμῶν. Άλλά, καί
ώραῖα πράγματα δεν διαρκῶν πολύ,
πρέπει να ταπολαμβάνῃ κανείς όσο υ-
πάρχουν. Παίζετε, τρέχετε, μικρά μου,
τώρα ποῦ εινε καιρός. Αὐριον πάλιν ο
οὐρανός θά σκεπασθῆ από σύννεφα, και
θα πέσῃ βροχή, και θα έλθῃ ψύχος, και
θα κλεισθῆτε εις τό σπίτι. . .

Να τό έχετε πρό οφθαλμῶν αυτό—
και να τό έχετε πάντοτε δι' όλα τά πράγ-
ματα. Ποτέ να μην αφήνετε να σας
φεύγῃ ή εύκαιρία, διότι δεν ήμπορεῖτε
να την εύρίσκετε όποτε θέλετε!

9 Νοεμβρίου

Σήμερον έπεσεκέφθη τό Γραφεῖον της
Διαπλάσεως. Κατά την ευγενή της
συνήθειαν, ή Διαπλάσις μοῦ έδειξε πάλιν
μερικῶς από τας ώραϊότερας έπι-
στολάς, τας όποιας έλαβε τώρα ισχάτως.
Ήξεύρει ότι ενδιαφέρομαι πολύ περί τών
φίλων μας, και δι' αυτό θέλει να μ' έξῃ
ενήμερον εις την αλληλογραφίαν της.

Εκ τών επιστολῶν αύτῶν, έλαβα την
άδειαν νάντιγραφήν μίαν εις τό Ημερο-
λόγιόν μου. Μοῦ έκαμεν όλιως ιδιαιτέραν

έντύπωσιν τό άρωμα της μετριοφροσύνης
και της νοικοκυροσύνης, τό όποιον δια-
χύνει. Έπειτα εινε τόνον σύντομος,
τόσον καλογραμμένη, ώστε τίποτε δεν μ'
έμποδίζει να μυρώσω με τό σπάνιον αυτό
άρωμα τας σελίδας μου. Ίδού:

Άγαπητή μου Διαπλάσις,

Σοῦ στέλλω πάλιν ολίγας λύσεις,
διότι δεν κατώρθωσα να τας λύσω όλας,
αν και πολύ έπεθύμουν τοῦτο. Εὐτυχῶς
οι έχοντες πολλὰς γνώσεις και δυνάμενοι
να κάμωσιν μεγάλα πράγματα. Άλλά
σκέπτομαι ότι και τό ολίγον εινε καλλί-
τερον τοῦ μηδενός. Πιστεύω ότι σεῖς
εύχαριστεῖσθε, όσον ολίγον και αν κάμη
τις, απ' οὔ αι δυνάμεις του δεν έπι-
τρέπουν περισσώτερα. Έπειδή δε βοηθῶ
την μητέρα εις τας οικιακάς ασχολίας,
ολίγος χρόνος μοι μένει διαθέσιμος, και
τοῦτον άφιερῶ εις την Διαπλάσιν.

Σᾶς ασπάζομαι

ΝΕΡΑΙΑΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

— Αθήμερον.

Τό ανέκδοτον τοῦτο άνεκονιώθη υπό
τοῦ φίλου μας Δ' ον Κιχώ του. Τό
έπηρα μαζί με την επιστολήν της Νε-
ράιας Μαντζουράνας.

— Ο καθηγητής λέγει;

— Νάγραψετε, παιδιά, την ιδιικήν μου
Ιστορίαν πρό έξεδῶθῃ τώρα.

Άπρόσεκτος και μισοκοιμισμένος μα-
θητής, έρωτᾷ τόν παρακαθήμενόν του:

— Τίνος; τίνος Ιστορία είπε να γο-
ράσομε;

— Δικῆ του, άπαντᾷ ο έρωτη-
θεῖς.

Αθήμερον ο μαθητής μεταβαίνει εις
τι Βιβλιοπωλεῖον και έρωτᾷ:

— Έχετε Ιστορίαν Δικῆ του;

Έκ τών ώραϊότερων παροιμιῶν τοῦ
έλληνικοῦ λαοῦ:

« Άσκερτος ο νοῦς, διπλός ο κόπος. »
Φ.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
(Ρωσικόν Αθήγημα.)

Εις τό κυβερνεῖόν μας, — δηλαδή εις
τό κυβερνεῖον Σαμάρας, — εις απόστασι
εκατόν τουλάχιστον βερστίων από
κάθε κέντρον πολιτισμένον, κατοικεῖ μια
οικογένεια αρκετά πλούσια και αρκετά
άριστοκρατική, εκ της άριστοκρατίας της
έξοχῆς. Οι γονεῖς, ολωσδιόλου άπαιδέυ-
τοι, είχαν την φιλοδοξίαν να εκπαιδεύ-
σουν τά τέκνα των, και πρώτα-πρώτα
ήθελήσαν να τοις μάθουν την γαλλικήν.

Τὸς έστάλη λοιπόν εκ Μόσχας, τῆ
αίτήσεϊ των, εις διδάσκαλος, παρισι-
νός γνήσιος, διότι τοιοῦτον τόν ή-
θελαν ρητῶς και έπιμόνως.

Ο διδάσκαλος ήτο νέος, με πολύ συμ-
παθῆ φυσιογνωμίαν, και έκαμε την καλ-
λιτέραν έντύπωσιν εις όλα τά μέλη της
οικογενείας.

Έπειδή είχε μείνη αρκετόν καιρόν εν
Ρωσίαν, εγνώριζε κάπως την ρωσικήν
και ήδύνατο νανταλλάσῃ ολίγας λέξεις
μετά τών γονέων και τών παιδιών.

Τά παιδιά δεν ήργήσαν να κάμουν
μεγάλας, πολύ μεγάλας προόδους εις
την γαλλικήν, και οι αγαθοι γονεῖς τα
ήκουσαν αγαλλόμενοι πρώτα να φελλί-
ζουν και κατόπι να όμιλοῦν την γνη-
σίαν παρισινήν, ως να είχαν γεν-
νηθῆ παρά τας όχθας τοῦ Σηκουάνα. . . .

Παρήλθεν έτος. Μίαν ήμέραν δεν
ήξεύρω πῶς, έτυχε να διαρχώμαι από
την οικίαν τών καλῶν αυτῶν ανθρώπων
και ανήλθον διά να τους κάμω μίαν επί-
σκεψιν.

Μ' έδέχθησαν με όσην χαράν δέχε-
ται τις επισκέπτας εις την μονήρη του
έξοχῆν, ή δε χαρά αύτη έδιπλασιάσθη
και έτριπλασιάσθη εκ τοῦ ότι τοῖς εδί-
δετο εύκαιρία να έπιδείξουν εις άνθρω-
πον ποῦ εγνώριζεν ολίγα γαλλικά, τας
προόδους τών τέκνων των.

Ο διδάσκαλος άπουσίαζε την όραν
έκείνην. Είχεν έξέλθῃ δια κунήγιον εις
τά περίχωρα. Α, έξοῦσε λαμπρῶς εις
την οικίαν εκείνην «ζωή και κότα» κα-
θῶς λέγει ή παροιμία.

— Δεν ήξεύρετε και κάτι άλλο, Βλα-
δίμηρε Άλεξάνδροβιτς! μοι είπεν ή μή-
τηρ εις πρώτην εύκαιρίαν τά παιδιά
μου μιλοῦν γαλλικά σαν γνήσιοι παρι-
σιανοί. Α, εινε μία χαρά να τάκούη
κανείς! τρέχει, τρέχει ή γλώσσά των,
ποῦ εινε ναπορῆς! — Έλάτε, παιδιά,
κλησιάσατε τόν Βλαδίμηρον Άλεξάν-
δροβιτς και έρωτήσατέ τον γαλλικά τί
κάμνουν τά κοριτσάκια του.

Τά τρία παιδάκια με κλησιάζουν τῶν-
τι χωρίς την παραμικράν δειλίαν, και
άρχίζουν να μου όμιλοῦν. . . Λέγουν,
λέγουν, αλλά δεν έννοῶ οὔτε λέξιν!

— Είδες εκεί τά διαβολάκια; Με τί
εύκολία ποῦ όμιλοῦν!; Ε, Βλαδίμηρε
Άλεξάνδροβιτς, πῶς σας φαίνονται;

— Τί να σας πῶ, κυρία μου! Δεν
έννοῶ οὔτε γρῶ απ' οσα μου λέγουν!

— Αδύνατον! είπεν ή μήτηρ. Ίσως
θα όμιλοῦν πολύ γρήγορα για σας. Έ-
λάτε, παιδιά, μιλήσατε κειο άργά, μι-
μια λέξη. . . Ο Βλαδίμηρος Άλεξάν-
δροβιτς δεν άκούει βέβαια πολύ συχνά
να όμιλοῦν γαλλικά και δυσκολεύεται.
Έμπρός, παιδιά. . . μιὰ-μια λέξη!

— Πσο! Πσοῦ! Πσοῦ! Μπιρεκί!
μπιρουχῶ! Τουτοῦ, τοῦοῦ, τσοῦ!
Αὐτά μόνον έξεχώρισά από όλην την
όμιλίαν τών παιδιῶν!

[Έπεται τό τέλος]

[Henriette Prava] ΚΙΤΙΝΑ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια: 7ος σελ. 373)

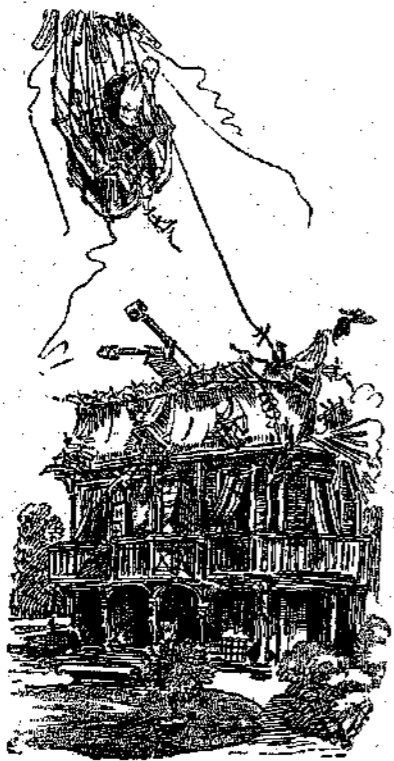
Το Ὀρθόπτερον, ἀεροποροῦν ὀλονέν, εὐρέθη ἐξαίφνης ἀνωθεν κομποῦ ἀγροτικῆς οἰκίας, ξυλίνου καὶ μόνορόφου. Πέριξ τοῦ οἰκίσκου, ἐπὶ τριῶν λοφίσκων τεχνητῶν, ἤγειροντο τρεῖς ἀνεμόμυλοι μὲ κωνοειδῆς κορυφάς, μὲ τετραγώνους κορμούς καὶ μὲ κανονικὰς πτέρυγας, τόσον κομποὶ καὶ χαριτωμένοι ἐν τῷ συνόλω των, ὥστε ἐνδύμεις ὅτι εἶνε ψεύτικοι. Ἀκάματοι καὶ ταχεῖς ἐστρέφοντο ὑπὸ τὸν βλαῖον ἐκείνον ἀνεμον, ἐνῶ ὁ χαριτωμένος οἰκίσκος ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐ-

προφανῶς οἱ τρεῖς ἀνεμόμυλοι εἰργάζοντο χάριν τοῦ οἰκίσκου, πέριξ τοῦ ὁποίου ἐξετείνοντο κῆποι ὠραῖοι καὶ πέραν αὐτῶν ἀγροὶ ἐκτεταμένοι, περιχλειόμενοι ὑπὸ τοῦ λευκοτάτου.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ κατοικία εἶχε τῶσφ θελκτικὴν ὄψιν — ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀεροστάτου. — Ὡστε οἱ δύο ἀεροναῦται τὴν παρετήρουν ἰδιαιτέρως, ἐνῶ διήρχετο ἀνωθεν ἡμικρανὴ των, σύρουσα πάντοτε τὴν ἀγκυρὰν τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγκυρὰ ἐπήγε μόνη τῆς καὶ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸ ξύλινον γείσωμα τῆς στέγης καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἄρμην τοῦ φεύγοντος ἀεροστάτου, φρικώδως σπαραγμῶς παρήχθη ἐκεῖ-κάτω.

Ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ συνεπάρη ἡ καταρραμένη ἀγκυρὰ ἀπὸ τὴν στέγην, τὸ συνεπῆρε καὶ ἐξαίφνης ὁ κομποῦς οἰκίσκος εὐρέθη ἀσκηπῆς, ὡς ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἀρπάξει τὸν πῖλον ὁ ἀνεμος καὶ τοῦ φέρνει τὰ μαλλιά ἀνω-κάτω.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἰκίσκου, τρεῖς νεανίδες χαρίεσαι καὶ — ὅπως ἐφάνησαν τοῦλάχιστον εἰς τοὺς ἀεροναύτας μακρόθεν, — ὠραῖαι, ἐκέντων καὶ ἔρραπτον πέριξ τραπέζιου στρογγυλοῦ. Μία ὑπέρτρια, μᾶλλον γραῖα, ταῖς ἔκαμνε συντροφίαν. Ὅλοι αὐταὶ ἐτρομαζάν τὸσον πολλὸ ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ σπαραγμοῦ τῆς στέγης, ὥστε αἱ μὲν νεανίδες ἐξώρμησαν ἀμέσως, ὡς περιστεραὶ φοβισμένοι, ἡ δὲ γραῖα ἐκαρπώθη εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἐκβάλλουσα κραυγὰς, ὡς παγῶνι πού του

Ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ συνεπάρη ἡ καταρραμένη ἀγκυρὰ ἀπὸ τὴν στέγην, τὸ συνεπῆρε,» (Σελ. 380, στήλ. α')

μαδοῦν τὰ πτερά. Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ἡ ἀγκυρὰ ἐπιάσθη καὶ ἐκ δευτέρου, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπὸ μίαν μεγάλην δόκον, ἡ ὁποία ἀντέσχε νικηφόρως καὶ ἐκράτησε πλεόν τὸ ἀερόστατον τελειωτικῶς. Ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμή.

Ὁ Πέτρος προεῖδεν ἀνωθεν τὴν καταστροφὴν, πέντε δευτερόλεπτα πρὶν γίνῃ. — Πιάσου καλά, βαστάξου γερά! ἐφώναξε πρὸς τὸν Ἰωάννην, εἰδερμὴ αὐτῆ τὴ φορὰ ἐγαθήκαμε!

Ὁ Ἰωάννης ἐπιάσθη μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, ὅπως καὶ ὁ Πέτρος, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ σκαφιδίου. Ἀλλ' ὁ ἐκ τῆς ἀγκυροβολήσεως συγκλονισμῶς τοῦ ἀεροστάτου ὑπῆρξε τόσφ βίαιος, ὥστε τὸ σκαφιδίον ἀνετράπη, καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, μολονῶτι καλὰ πιασμένοι, ἐκενώθησαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ κατέπεσαν μὲ τεταμένους χεῖρας καὶ πόδας, ὡς νομίσματα πού τα στρέφουν, πρῶτον γ ρ ἄ μ α τ α ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας τῶν ἀνεμομύλων, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπειτὰ κ ο ρ ὠ ν α κατὰ γῆς. Ὡ, τοὺς δυστυχημένους!

Τὰ πτερά τῶν ἀνεμομύλων ἐξηκολούθησαν νὰ στρέφονται εἰς τὸν ἀέρα ἄλλ' οἱ δύο ἀεροναῦται κατέκειντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀκίνητοι. Καὶ ἀνωθεν τοῦ οἰκίσκου, συγκρατούμενον διὰ τῆς ἀγκύρας του, ἐκμαμάτιζε τὸ πολυπαθὲς ἀερόστατον, κενὸν καὶ ἐξηντημένον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΠΡΑΣΙΝΩΝ ΚΕΙΡΟΚΤΙΩΝ, ΜΕ ΚΡΥΣΚΟΚΕΝΤΗΤΑ ΟΙΚΟΔΗΜΑ

Ὅταν συμβῆ κανὲν δυστύχημα ὑπὸ τὴν στέγην σας ἢ ἐπὶ τῆς στέγης σας ἢ ἐξ αἰτίας τῆς στέγης σας, ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ καθήσετε εἰς τὴν ἡσυχίαν σας καὶ εἰς τὴν πολυθρόναν σας, ἀλλὰ θὰ τρέξετε τοῦλάχιστον νὰ ἰδῆτε. . . Αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμαν τώρα καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ οἰκίσκου. Πρῶτη-πρῶτη, τόσον φοβισμένη ὅσον καὶ περιεργή, ἐβγήκεν ἔξω ἡ ὑπέρτρια μὲ φωνὰς ὄχι πλεόν σάν νὰ τὴν ἐμαδοῦσαν, ἀλλὰ σάν νὰ τὴν ἐσοῦδίζαν. Ἐπειτα κατέφθασαν αἱ τρεῖς δεσποινίδες, θρηνησασαί, ἀλλὰ μὲ ἀρχετὴν ἀξιοπρέπειαν. Καὶ τελευταῖος ἐξώρμησεν ὡς ὀπισθοφυλακὴ γηραιὸς τις κύριος, ὑψηλός, εὐρωστος

καὶ σωματώδης, ὁ ὁποῖος ἐμούρμουριζεν ὡς νὰ τὸν ἐξύπνησαν πρὸ τῆς ὥρας του.

Αἱ τρεῖς δεσποινίδες, αἱ ὠραῖαι καὶ χαρίεσαι, ἐπλησίασαν τοὺς δύο νέους καὶ ἐκυψαν ἀνωθεν τῶν πτωμάτων των, διότι ἦσαν πεπεισμένοι πλεόν ὅτι εἶχον ἐμπρὸς των δύο πτώματα. Καὶ ἐν ᾧ τοὺς ἔκλαιον μὲ μικροῦς-μικροῦς λυγμούς, παρετήρουν συγχρόνως πόσον ἦσαν νεαροὶ καὶ ὠραῖοι, καὶ πόσον ἐφάνησαν εὐγενεῖς, μολονῶτι τὰ ἐνδύματά των ἦσαν παράδοξα καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Ἡ ἐξέτασις αὕτη δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ, διότι ὁ σωματώδης ἐκεῖνος κύριος, ὁ ἀγουροξυκνημένος, ἐπλησίασε σχεδὸν συγχρόνως, χειρονομῶν μόνος του ὅσον καὶ οἱ τρεῖς κατὰ ἀνεμόμυλοι μὲ τὰ πτερά των, καὶ βρυχώμενος τώρα δυνατώτερα ἀπὸ τὸν ἀνεμον, ὁ ὁποῖος ἐφούσκωνε τὰ πανιά των.

— Καλὰ μᾶς τα κατάφεραν μὲ τὸ διαβολομπαλόνι τοὺς! ἐφώναξε. Καὶ τί νομίζουν; Πῶς θὰ γλυτώσουν ἔτσι, κἀνωνας τοὺς πεθαμένους;

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἀνήγειραν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐκύτταξαν τὸν πατέρα των μὲ βλέμματα ἰκετευτικά. — Ἦτο τῶνόντι ὁ πατὴρ τῶν τριῶν δεσποινίδων, ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἢ πρώτῃ ἦτο μελαγχροῖν καὶ δεκαοκταετίς ἢ δευτέρα ξανθὴ καὶ δεκαεπταετίς, ἡ δὲ τρίτῃ καστανὴ καὶ δεκαεξαετίς. Ἀλλ' εἶχον καὶ αἱ τρεῖς τὸ ἴδιον σχεδὸν ἀνάστημα καὶ τὴν ἴδιαν χάριν.

Ἡ μεγαλύτερα ἔλαβε πρῶτη τὸ θάρρος ναντιμετωπίσῃ τὴν πατρικὴν ὀργήν.

— Ἀχ, πατέρα! εἶπε. Σὰς βαστὰ ἡ καρδιά νὰ τοὺς ἀφήσετε σὲ τέτοιαν κατάστασι, δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν σας; Πεθαίνουν οἱ δυστυχημένοι, ἂν δὲν εἶνε μάλιστα καὶ πεθαμένοι!

— Ἄν εἶνε πεθαμένοι, ἄς τοὺς θάψουν! ἐβρυχήθη ὁ φοβερός πατὴρ. Ἄν δὲν εἶνε ὅμως. . . ὦ, ἂν δὲν εἶνε! . . .

— Πατερούλη μου, διέκοψε τότε ἡ ξανθὴ. Πρέπει νὰ τοὺς πᾶμε μέσα, νὰ τοὺς περικουνηθοῦμε καὶ νὰ τοὺς σώσουμε. Ἴδτε τί καλοὶ πού εἶνε! Οἱ καϊμένοι, κατὶ θὰ τοὺς ἔσπασε. . .

— Τί εἶνε ἢ τί δὲν εἶνε, τί τοὺς ἔσπασε ἢ τί δὲν τοὺς ἔσπασε, αὐτὰ δὲν εἶνε δικὴ σας δουλειά, ἀντίπερ ὁ ὑψηλὸς κύριος. Ἐγὼ ξεύρω τί θὰ κάμω. Ναί, ναί! θὰ τοὺς πάρω μέσα, θὰ τοὺς κάμω καλά καὶ θὰ τοὺς κρατήσω!

— Ἐξάίρετα, μπαμπᾶ, ἀνέκραξεν ἡ ξανθὴ.

— Λαμπρά, μπαμπάκα! ἀνέκραξεν ἡ καστανή.

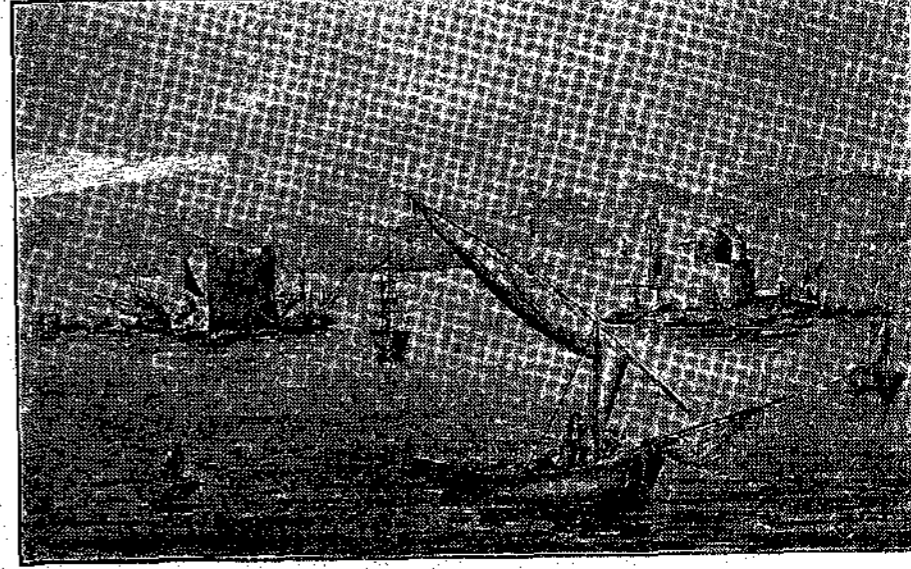
— Δὲν ἔχω ἀνάγκη τῆς ἐπιδοκιμασίας σας, δεσποινίδες. Ἄν θὰ περικοινηθῶ αὐτοὺς τοὺς κυρίους, δὲν θὰ το κάμω οὔτε ἀπὸ εὐπλαγχίαν, οὔτε ἀπὸ φιλαργυρίαν θὰ τὸ κάμω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μοῦ πληρώσουν τὰς ζημίας πού μου ἔκαμαν! . . . Ἐγὼ δὲν τάκούω αὐτά!

ΑΠΟΤΒΑΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(Ἰδε φυλλάδιον 32ον σελ. 254.)

Δὲν ἤξευρα, ὅτι τόσφ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου καταγίνονται καὶ ἐπιδίδουν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὁμολογῶ, ὅτι προκηρύττουσα τὸν Διαγωνισμόν, δὲν ἤλπιζα νὰ λάβω οὔτε τόσφ πολλὰ, οὔτε τόσφ καλὰ σχέδια. Τὸ ἔκαμν ἄλλως πρὸς δοκιμὴν βλέπω δὲ σήμερον μετ' ἀπειροῦ χαρᾶς, ὅτι ἡ δοκιμὴ αὕτη ἐπιτυγχάνει, καὶ ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Ζωγραφικῆς δύνανται νὰ ἐξακολουθήσουν καὶ νὰ συστηματοποιηθῶν, ὡς μία ὠραία ἰδέα, ἡ ὁποία θὰ ἔχη πραγματικῶς ὠραία ἀποτελέσματα.

Δὲν ἤξευρα, ὅτι τόσφ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου καταγίνονται καὶ ἐπιδίδουν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὁμολογῶ, ὅτι προκηρύττουσα τὸν Διαγωνισμόν, δὲν ἤλπιζα νὰ λάβω οὔτε τόσφ πολλὰ, οὔτε τόσφ καλὰ σχέδια. Τὸ ἔκαμν ἄλλως πρὸς δοκιμὴν βλέπω δὲ σήμερον μετ' ἀπειροῦ χαρᾶς, ὅτι ἡ δοκιμὴ αὕτη ἐπιτυγχάνει, καὶ ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Ζωγραφικῆς δύνανται νὰ ἐξακολουθήσουν καὶ νὰ συστηματοποιηθῶν, ὡς μία ὠραία ἰδέα, ἡ ὁποία θὰ ἔχη πραγματικῶς ὠραία ἀποτελέσματα.

Ο ΔΙΜΗΝ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΣ Ἡ βραβευθεῖσα θαλασσογραφία τοῦ ΕΠΙΔΟΦΟΡΟΥ [Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ μικροσκόπιον 1/2]

Τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ ἐλπίδα μοὶ ἐξέφρασε καὶ ὁ φίλος μου κ. Γεώργιος Ροῦλδς, ὁ διαπρεπὴς Ἕλλην καλλιτέχνης καὶ καθηγητὴς τῆς Ζωγραφικῆς παρὰ τῷ Πολυτεχνεῖῳ, ὁ ὁποῖος, εὐμενῶς ἀποδεχθεὶς τὴν παράκλησίν μου, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξετάσῃ τὰς ὑποβληθείσας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν θαλασσογραφίας καὶ νὰ μοὶ παρασῇ, βοηθῶν με εἰς τὴν ἔλην κρίσιν, τὰς περρωτισμένας καὶ αὐθεντικὰς περὶ μᾶς ἐκάστης κρίσεις του.

Δ'. — ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ ἀπονέμεται εἰς τὰς ἐξῆς ἐπὶ τὰ θαλασσογραφίας: τοῦ Ι. Γ. Ἰωαννίδου, τοῦ «Μικροῦ Διαβόλου», τῆς «Κυανολευκοῦ Σημιάς», τοῦ «Τρεχαγυρευνοπούλου», τοῦ «Ἐωσφόρου», τοῦ «Θαυμαστοῦ τῶν Ὠραίων Τεχνῶν» καὶ τοῦ Δημητρίου Ν. Νικολαΐδου.

Μεταξὺ τῶν σχεδίων τούτων, ὑπάρχουν καὶ δύο ἢ τρεῖς ἀντιγραφαὶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ, αἱ ὁποῖαι θὰ κατετάσσοντο εἰς ἀνωτέραν θέσιν, ἂν ἦσαν κάπως τεχνικώτεροι. Γενικῶς τὰ σχέδια εἶνε ἀτελεῖ ἢ ἀνεπεξέργαστα. Οἱ θαλασσογράφοι τῆς σειρᾶς ταύτης δεικνύουν ἄλλως ὅτι ἀγαποῦν τὴν ζωγραφικὴν. Διὰ τοῦτο ἀργότερα βέβαια θὰ διακριθῶν.

Β'. — ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπονέμεται εἰς τὰς ἐξῆς ἐν εἰς θαλασσογραφίας: τῆς «Ἀγρίας Ἀμερικανίδος» (καλαίσθητον τὸ σχέδιον, μὲ πολὺ ζωηρὰν φωτισίαν, οὔτε κάμνον ἐντύπωσιν ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλὰ δὲν φαίνεται πολὺ πρωτότυπον), τοῦ «Υπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος» (τοπίον παραθαλάσσιον εἰς τὸ βάθος φαίνεται ὀλόκληρος πόλις εἶνε μᾶλλον ἀντιγραφή, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐντεχνος) τῆς «Μελλούσης Καλλιτέχνης», (τῆς ὁποίας ἡ θαλασσογραφία εἶνε γνησία καὶ εὐσω-

κώτερα. Γενικῶς τὰ σχέδια εἶνε ἀτελεῖ ἢ ἀνεπεξέργαστα. Οἱ θαλασσογράφοι τῆς σειρᾶς ταύτης δεικνύουν ἄλλως ὅτι ἀγαποῦν τὴν ζωγραφικὴν. Διὰ τοῦτο ἀργότερα βέβαια θὰ διακριθῶν.

ΝΥΚΤΑ

Νύκτα ἦλθε σκοτεινὴ! . . . Κίρκι-κόκο οἱ πετεινοὶ, γάου-γαῦ, οἱ σκύλοι, τρι-τρι-τροὶ οἱ γούλλοι, φροῦ-φροῦ-φροῦ ἢ νυκτερίδες μὲ τὰς πτερωτὰς ἀριδῆς κοῦκου-κοῦκου ἢ κουκουδάκια τῶν παλῶν ὀσπτιῶν τὰ πλάγια τὰ σπιτάκια σφαιριστά, τὰ ματάκια μᾶς κλειστά. . . ὡς πού νύκτῃ ὁ αὐγερινὸς καὶ νὰ λάμψῃ ὁ οὐρανός, ἔλοι νὰ ξυπνήσωμε. . . τὸν παπποῦ καὶ τὸν πατέρα τῆ γιαγιά καὶ τὴ μητέρα νὰ γλυκοφιλώσωμε!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

φελής και απεριποίητος με δλίγας γραμμάς, με δλίγας σκιάς, αλλά εκφράζει πολλά) της «Ταναγραίας Κόρης» (πλοτον ησυχάζον εις τον λιμένα' αντιγραφή εκ του φυσικού πάρα πολύ ευελπίς) και του «Σατανά» (πλοτον κληρίσιον εν ανοικτῷ και ησυχῷ πελάγει· τὸ σύνολον παρουσιάζει κάτι τι βαρὺ, ἀλλὰ εἰς τὰς λεπτομερείας ἔχει τελείαν μελέτην) εἶνε ἴσως ἡ πλέον ἐπιμελετημένη θαλασσογραφία.)

Γ'—Αἱ ἐξῆς τέσσαρες θαλασσογραφίαι διημφισβήτησαν τὸ βραβεῖον:

α') τῆς Ἰωάννας Ν. Μαρκέττη. Ὅτι κάμνει ἐντύπων ἀπὸ τῆν εἰκόνα τῆς, εἶνε ἡ ἐπιτυχῆς ἀπόδοσις τῆς ὄρας. Φαίνεται ἄμεσως ὅτι εἶνε κριαί, πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος. Νὰ ἐπιτύχη τις τοῦτο με δλίγας γραμμάς πολυδιδος, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ ἂν τὸ σχέδιον δὲν ἦτο ἀσήμενον και κάπως ἀκαλαίσθητον ἐν τῷ συνόλω, θὰ κατελάμ-

θανεν ἀναμφιδῶως πολὺ ἀνωτέραν θέσιν. β') τοῦ Στεφάνου Βούλγαρη. Τοπίον κερκυραϊκόν· ἀντιγραφή ἐκ τοῦ φυσικοῦ, με πολὺ γούστο και με ἀρετὴν τέχνην. Ἐνας βράχος στρογγυλὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ρηχοῦ πελάγους, και ἕνας ἀνθρωπάκος καθισμένος φαρεύει με καλαμίδα. Ἴσως θὰ ἦτο τελειότερον τὸ σύνολον, ἂν ἡ παράστασις αὐτὴ δὲν ἀπετέλει τὸ κέντρον του, ὥστε νὰ ζημιωνται αἱ γύρω ὠραιότατα λεπτομερείαι.

γ') τῆς «Ἡρωϊκῆς Πάργας.» Ἐχει ζωὴν, πολλὴν ζωὴν τὸ σχέδιον αὐτό· ἡ κυμαινομένη θάλασσα, τὸ καράβι, ὁ ἀνθρωπος, ἡ βάρκα, τὰ σύννεφα, ἡ σημαία, και αὐτὸ ἀκόμη τὸ παλαμάρι, σοῦ ὁμιλοῦν και σοῦ λέγουν: «Ἐἴμεθα ζωντανά, εἴμεθα ἀληθινά.» Τί κριμα νὰ εἶνε μ ο υ ν τ ζ ο υ ρ μ ἔ ν ο ν ἕ ν α τ ὄ σ η ὠ ρ α τ ο ν σ χ ἔ δ ι ο ν ! Δ ἔ ν ἦ τ ο κ α λ ὠ ς τ υ λ γ μ ἔ ν ο ν, φ α ἴ ν ε τ α ἰ, και ἐτρίφθη τὸ μολόβι και ἐχάλασε, ὥστε μετὰ κόπου πλέον

διακρίνεις τὰς λεπτομερείας. Ἄλλα και πάλιν, τὸ σύνολον δὲν καὶ νὰ κάμνη πολλὴν ἐντύπων.

δ') τοῦ «Ἐλπιδοφόρου.» Ἐξωγράφισε τὸν λιμένα τῆς Αἰγίνης. Ἡ εἰκὼν, πολὺ λεπτὴ, πολὺ τεχνικὴ, ἔχει περισσότερα προτερήματα, ἀφ' ὅσα θὰ ἐπεριμένε τις ἀπὸ ζωγράφου τῆς ἡλικίας τοῦ Ἐλ π ι δ ο φ ὄ ρ ο υ. Δ ἔ ν ε ἴ ν ε μ ὄ ν ο ν ἡ ἀνωτέρων ὄλων, ἀλλὰ και αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ὠραία εἰκὼν, και ὡς ἐκλογὴ και ὡς ἐκτέλεσις. Ἀπονέμεται λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὸ Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ και δημοσιεύεται σήμερον, σμικρονθεῖσα φωτογραφικῶς κατὰ τὸ 1/2 τοῦ πρωτοτύπου, και πιστὴ ὅσον δύναται νὰ γίνῃ ἐν Ἑλλάδι φωτοτυπογραφία.

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ ἀπονέμεται εἰς τὴν «Ἡρωϊκὴν Πάργαν,» και τὸν Στέφανον Βούλγαρην και Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ εἰς τὴν Ἰωάνναν Ν. Μαρκέττη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

διὰ τὴν προθυμίαν των. Τοὺς παρακαλῶ δὲ νὰ μὴ παραξενευθοῦν, ἂν και αὐτοὶ θὰ εὑροῦν Δελτίον Ἐγγραφῆς ἐντὸς τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου. Ἐπειδὴ θὰ μοι ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ξεχωρίσω τὰ φυλλάδια, ἀπεφάσισα νὰ στείλω Δελτία πρὸς ὅλους, και πρὸς τοὺς ἀνανεώσαντας και πρὸς τοὺς μὴ. Ὅσοι ἀνανεώσαν ἤδη, ἄς τὰ χρησιμοποιοῦσιν διὰ τὸ **Ξεσπάθωμα**. Ὅσοι δὲν ἀνανεώσαν, ἄς σπεύσουν φιλοτιμῶς νὰ μιμηθοῦν τοὺς ἀνανεώσαντας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς του, ἔκατος δύναται νὰ μου στείλῃ και τὰς συνδρομὰς τῶν νέων φίλων, τοὺς ὁποίους τυχὸν ἔχει εἰτοιμοὺς διὰ τοῦ **Ξεσπαθώματος**. **Καὶ οἱ νεοὶ συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφομένοι μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου, διὰ τὸ 1898, θὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν Δώρων.**

Ἦδη τὸ **Ξεσπάθωμα** προμηνυεταί εἰπερ ποτε ζωηρὸν και καρποφόρον. Πολλοί, πλείστοι φίλοι μου—και μάλιστα ἀπὸ τὰ Μίλη τῶν διαφόρων Συλλόγων,—με εἶδο-

ποίησιν ὅτι ἔχουν εἰτοιμοὺς συνδρομητὰς διὰ τὸ 1898. Τὸ ἐφετεινὸν **Ξεσπάθωμα** λοιπὸν θὰ εἶνε **Μεγά Ξεσπάθωμα** και θὰ προσκαλέσω νὰ ἐργασθοῦν εἰς τοῦτο ὅλους μου τοὺς φίλους. Διότι:

Ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1898 ἀρχεταί τὸ 20ὸν μου ἔτος. Πρόκειται νὰ ἰορτασθῇ πανηγυρικῶς ἡ Εἰκοσαετηρίς μου· πρόκειται νὰ συμπληρωθοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ βελτιώσεις και αἱ καινοτομίαι, τὰς ὁποίας πρὸ πολλοῦ μελετῶ και ὀνειρεύομαι. Ἄλλὰ διὰ νὰ γίνουσι αὐτὰ ὅλα, χρειάζονται πολλοὶ φίλοι, πολλοὶ συνδρομηταί. Καὶ διὰ νὰ αὐξήσῃ ἀρκούντως ὁ ἀριθμὸς των, ἀνάγκη τῶντι **Μεγάλου Ξεσπαθώματος**.

Τὰ περὶ τοῦτο θὰ ὁρισθοῦν ἐν ἐκτάσει εἰς προσεχῆς φυλλάδιον, ὅτε και θάποσταλοῦν πρὸς τοὺς φίλους μου αἱ νέαι Ἀγγελίαι τοῦ 1898, με τὰς σχετικὰς ὁδηγίας περὶ τοῦ **Μεγάλου Ξεσπαθώματος**.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΔΙΑ ΤΟ 20^{ον} ΕΤΟΣ 1898. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΔΑ

ΑΡΧΙΖΕΙ λοιπὸν ἀπὸ σήμερον και ἡ τακτικὴ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ ἐγγίζον νέον ἔτος 1898.

Πρὸς τοῦτο, μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, διανέμεται εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς **Δελτίον Ἐγγραφῆς**, τὸ ὁποῖον, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξακολουθήσουν ὄντες τοιοῦτοι και κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ το συμπληρώσουν κατάλληλως και νὰ μοῦ το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντι-

τιμοῦ τῆς συνδρομῆς, τὸ ταχύτερον. Ὁ ὅρος τῆς προπληρωμῆς, ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν, ἐκαονοίσθη και τηρεῖται αὐστηρῶς και ἀπαράβατως. Βλέπετε, ὅτι εἰς τὰ φυλλάδια μου οὐδεὶς γίνεταί πλέον λόγος περὶ καθυστερούντων. Ἠθέλησα και κατάρθωσα νὰ ἐφαρμώσω, διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι, τὸ σύστημα τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημεριδῶν και περιοδικῶν. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον μεγάλας διευκολύνει τῆν ὑπηρεσίαν και ἐξασφαλίζει τὴν πρόσδοσιν ἐνὸς φύλλου, οὐδαὶς νέος συνδρομητὴς ἐγγράφεται εἰς τὸ **Μητρώον**, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸ **ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς**· και οὐδαὶς **παλαιὸς συνδρομητὴς λαμβάνει φυλλάδια μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς του**, ἂν δὲν τὴν ἀνανεώσῃ ἐγκαιρῶς. Οὗτος λοιπὸν εἶνε ὁ πρῶτος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ συνδρομηταί μου, πρὶν λήξῃ ἡ παλαιὰ συνδρομὴ των,

πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ μου στείλουν τὴν νέαν· διότι ἄλλως θὰ ἐννοήσω ὅτι παύουν νὰ εἶνε φίλοι μου. Ἐκτὸς τούτου, ἔχουν και ἄλλο ἀμεσώτερον και οὕτως εἰπεῖν προσωπικὸν συμφέρον νὰ το κάμωσι: δηλαδὴ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ **Λαχεῖον τῶν Δώρων**.

Τὸ **Λαχεῖον** τοῦτο γίνεταί κατ' ἔτος. Διὰ κλήρου διανέμονται εἰς ἑκατὸν συνδρομητὰς μου ὠραία και χρῆσιμα δῶρα και βιβλία, ἀξίας ἐν ὄλω 700 περίπου δραχμῶν. Αἱ λεπτομερείαι τοῦ **Λαχεῖου** τοῦ 1898 θὰ δημοσιευθοῦν εἰς προσεχῆς φυλλάδιον. Σήμερον λέγω τοῦτο μόνον:

Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν τὰ ὄνματα μόνον ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ νέον ἔτος, θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898.

Οἱ συνδρομηταί, εἴτε πάλαιοι εἴτε νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ θὰ φθάσῃ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, δὲν θὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων.

Ἐν τούτοις κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι περισσόν οἰουδὴποτε ὑλικῶν συμφερόντος, θὰ κάμῃ τοὺς φίλους μου νὰνανεώσουν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν των ἢ πρὸς ἐμὲ ἀγάπῃ. Καὶ πρὸς τὴν ἀγάπην ταύτην, τῆς ὁποίας τόσα ἔλαβα δείγματα μέχρι τοῦδε, ἀποτείνομαι ἡδὴ, παρακαλοῦσα τοὺς φίλους μου νὰ σπεύσουν νὰ μου στείλουν τὴν συνδρομὴν των, **μὴ ἀναμένοντες τὴν τελευταίαν στιγμὴν**, πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου μου και πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Κατὰ τῆς συσσωρεύσεως ταύτης, ἡ ὁποία μοῦ παρέχει μεγάλας δυσχερείας, ἐργάσθησαν ἤδη ὅσοι τῇ αἰτήσῃ μοῦ ἔσπευσαν νὰνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου. Τοὺς εὐχαριστῶ και πάλιν ὅλους ὅμοι,

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΔΙΑΚΟΠΗ

Ἄνθρωπός τις, ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του κατόπι μακρᾶς ἀπουσίας, διηγεῖτο μίαν ἡμέραν εἰς κύκλον παλαιῶν του φίλων, τὰς ἀνεκδιηγήτους περιπετείας του και τοὺς κινδύνους ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε σωθῆ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων διηγῆθη ὅτι μίαν φοράν, εἰς ἕνα ὄλεμον,—κάπου ἐκεῖ, εἰς τὴν Ἀφρικὴν,—συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἡμιαγρίων ἐχθρῶν ὡς κατάσκοπος, κατεδικάσθη εἰς ἀπαγχονισμόν.

— Ἐν ᾧ λοιπὸν μ' ἐκήγγαίαν διὰ νὰ με κρεμάσουν, — ἔλεγε, — ἕνας στρατιώτης πολὺ φανατικὸς, ἀγρίεψε ἅμα με εἶδε, και πρὶν προθέσῃ νὰ τον κρατήσῃ κανεὶς, μ' ἐσημάδεψε με τὸ τουφέκι του και μ' ἐπυροβόλησε. Κατ' εὐτυχίαν ὅμως ἡ σφαῖρα δὲν με πήρε.

— Καλλίτερα νὰ σ' ἔπερνε! ἀνεγώνησε τότε εἰς τῶν φίλων ἀκραστῶν.

Ὁ ἄλλος ἐπειράχθη πολὺ. Τί καλὸν εἶχε κάμῃ εἰς τὸν φίλον του ἐκεῖνον, ὥστε νὰ εὐχεται, σήμερον ὅπου τὸν ἔβλεπεν ἐμπρὸς του σῶον και ὑγιά, νὰ τον ἔπερνε ἢ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ;

— Γιατί, ἀδελφέ, καλλίτερα νὰ μ' ἔπερνε; ἠρώτησε μὲ πικρὸν παράπονον.

Και ὁ ἄλλος, ἀπορῶν μάλιστα διότι δὲν τὸν ἐννοοῦσαν, ἀπήντησε:

— Μ' ἀπὸ κρεμάλα; !
Και ἐπειδὴ ὅλοι ἐγέλασαν:
— Τί γελάτε; Καλὰ λέω!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Κουριοκεφαλῆ:
«Πόσους λοιπὸν υἱοὺς εἶχε ὁ Ἰακώβ; Εἰκοσιτέσσαρες; Βέβαια! Δώδεκα ποῦ λέγει ἡ Ἱερά μου Ἱστορία, και ἄλλους δώδεκα ποῦ λέγει ἡ Ἱερά Ἱστορία τοῦ ἀδελφοῦ μου, πόσοι γίνονται;»

Ἐπιτολὴ ὑπὸ τοῦ Ναυτοῦ τῆς Δεσφῆς

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΝΑ ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν σας πάντοτε τὰς προθεσμίας: Μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου δέχομαι ἀπαντήσεις διὰ τὴν σ'. Κυριακὴν. Ἐπίσης μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου δέχομαι κούκλας διὰ τὸν Διαγωνισμόν καὶ ἀσπέρουρα, ἐνδύματα ἢ και χρῆματα, ἐνδὴ τὴν Πρωτοχρονίαν τῶν πτωχῶν παιδιῶν. Καὶ τέλος, μόνον ὁ ἀνανεῶσθ τὴν συνδρομὴν του μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898, θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων μου.

Ἀπὸ τριάντα (ἀριθ. 30) σελίδας ἀποτελεῖται ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τῆς **Ἀλλοτριότητος Ἡμετέρας**! Ἄλλὰ μὲ τί ἐνδιαφέρον και εὐχαρίστησιν τὴν ἀνέγνωσα! Φαντασθεὶς ὅτι μοῦ περιγράφει λεπτομερῶς τὰ καλοκαιρινὰ τῆς ταξείδιαι εἰς Κέρκυραν, Βρενθῆσιον, Νεάπολιν, Πομπηλίαν, Ρώμην, κτλ. κτλ. Πόσας ἐνετυπώσαί! πόσα ἀνέμωσα! και τί καλογραμμένα ὅλα! Ἄ, πολὺ μ' εὐχαρίστησε, ἀγαπητὴ μου **Ἀλλοτριότης Ἡμετέρα**· μ' ἔκαμψ νὰ ταξιδεύσω κ' ἐγὼ μαζί σου. — Ὅσα εἶπα εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι θὰ βραβεύωσθ τὸ καλλίτερον Τετράδιον, ἔξ ὅσων ὀλίγη, δι' ἐνὸς ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντων βιβλίων.»

Πρῶτε, **Θαλασσοῦλάη**, μήπως ἀπὸ τὴν ἀφρημαδῶν σου πάθος και ἄλλα σπουδαιότερα. Αὐτὸ, εὐτυχῶς, δὲν εἶνε τίποτε, και τὸ Ἄγχι-θεϊμπερσὶ νὰ μὴ σε ἀγυλλώσῃ.
Και ἄλλο, **Καρχαρία**. . . αὐτὸς εἶνε **Καρχαρίας τοῦ Ἰονίου** (διότι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐξέλεξα.) Τῶντι, ἡ ἀπροσεξία εἶνε ἐλεεινὸν ἐλάττωμα, και ἀνάγκη ἀπόλυτος ἀνὰ νικηθῆ διὰ τῆς ἐπιμονῆς.»

Κατενθουσιασμένη ἡ **Μέλλουσα Καλλιτέχνης** τὴν ἐραν τὸν «Διαγωνισμόν τῆς Πρακτικῆς» και τὸν ἔδωκεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Διὰ τὴν πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τῆς, λέγει, ἐχάρη ποῦ εἶνε κορίτσι και ὄχι ἀγόρι. Αὐτὰ τὰ ἐνθουσιώδη μοῦ γράφει και παῖει διότι βιάζεται νὰρξῃ τὸ ράφιμο. . . — Ἐμπρὸς λοιπὸν, περιμένω.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, **Δὸρ Κεχάτη**, ὅτι τὰ μυθιοτήματα τοῦ 1898 θὰ εἶνε ἀνώτερα και ἂν' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐφετεινὰ. Ἔδωσα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολήν σου.
Ἐλαδὴ τὸ διηγηματάκι σου, **Πέτρε Μ.**

Καρθῶσε, και τὸ ἀνέγνωσα. Εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας σου, ἢ το ἦμισος; ἢ το ἀνέγνωσε ποῦνεκά; Ἡὼλα νὰ ἤξευρα.

Ἀστραπή, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Εἶπέ εἰς τὸν νέον μου φίλον και τῷ ἴδιω τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπεθύμη, και περιμένω νὰ μου γράψῃ.

Χοίρω πάρα πολὺ, **Ἄννα Φραγκίσκου**, ποῦ ἀπέκτισε τὴν ὑγείαν σου και ἀνέλαβε τὰς ἐνεργείας σου. Ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μου γράψῃ πολὺ συχνά. Τὸ ψευδώνυμον σου ἐγνηρίζεται ὡστε δύνασαι νὰ κάμῃ με αὐτὸ τὰς προτάσεις σου, τὰς ὁποίας καὶ ἀναμένω.

Ἄν δὲν ἀπήντησα εἰς κερμίαν ἐπιστολήν σου, **Μοραχὴ τῆς Περτέλης**, αὐτὸ σημαίνει ἀσφαλῶς ὅτι ἐν τὴν ἔλαβα.

Τὸ **Ἦσυχον Ἀεράμι** μοῦ γράφει, ὅτι ἂν ἦσο εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἐπροσκάλει εἰς πελοπονησίαν τὴν **Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα**, Νόστιμον θὰ ἦτο!

Ἄννα τοῦ **Φαλήρον**, πρέπει νὰ ἐκλέξῃ ἄλλους τόπους, διότι αὐτοὶ ποῦ θέλεις, δὲν εἶνε ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς, ἀλλὰ τῶν 2 1/2 δραχμῶν. Βιμποραὶς ἄμα και νὰ μοῦ στείλῃς τὴν διαφοράν (δρ. 3) και τότε τους ἔχεις.

Ἡ **Ρωμιοπούλα** ἦτο προχθὲς εἰς τὸν Παρινασσόν, περὶ ὁ καθήκτιος κ. Ἀργυροπούλου ὀμιλεῖσε ἀπὸ τῶν ἀκτινῶν τοῦ Ρένγινου. Ἐκεῖ εἶδε πολλοὺς συνδρομητὰς μου, μεταξὺ τῶν ὁποίων και τὸν **Κόντσε Ραζαράκη**, Μ' ἐρωτᾷ δέ: «ἀρὰ γε ἐπήγε διὰ νὰ ἴδῃ ἂν θὰ ἐμυτογράφεσθ τὴν καρδίαν σου και νὰ ἐνομήσῃ εἰ θέσιν κατέχει εἰς αὐτὴν;» Ἴσως!

Ἡ Τὴν πρὸς τὸν Ἀναγιαν ἐπιστολήν σου **Ταίν-Ταίν**, τὴν ἔστειλα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου μετέθεθ' ἰδὸν ὀλίγον καιρὸν, χάριν ὑποθέσεω. Μὴν ἀνησυχῆς. . . θὰ ἐπιστρέψῃ, ἐφρόνησα νὰ τοῦ βγάλω εἰσηγήσειαν **ἄλλε-ρεπούρ**.

Κόρη τοῦ **Ἡλίου**, σ' εὐχαριστῶ εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου και τὰς ἄλλας φίλας. Ἡ τόση ἀγάπη σας με συγκίνησε πολὺ.

Τὴ νὰ σοῦ κάμω, **Ραφαῖλα Βροχί!** Ἐβέχασες νὰ σήμερώσῃς τὸ ψευδώνυμον σου, παρὰ τὴν ὑπογραφήν σου, και δι' αὐτὸ σὲ ἀνέφερα μετὰ τὸ ὄνομά σου. Καὶ σήμερον πάλιν δὲν παρενοχλεῖς ψευδώνυμον. Καὶ ἂν δὲν ὑπάρχον τὰ σημεῖονά, πάλιν τὸ ἴδιον θὰ ἐπαθαίνεις. Μὰ δὲν το εἶπα χίλιες φορές; σταν ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν λείπει τὸ ψευδώνυμον; σημαίνει ὅτι ὁ ἐπίγραφον θέλει νὰ το ἀπαντήσω με τὸνάμ' σου; — Οἱ δεχόμενοι θὰ σου στείλουν πρῶτον τετράδιον. Περιμένε ὄλιγον.

Θουκυθίδη Ἱστορικῆ, ἀπειλάτω τὸ ἐπέσιβδιον τοῦ Βαπτιστήσου. Ὅσα εἶπα εἰς τὸν Ἀναγιαν ὅτι ἐπιχειρήσας και σὺ νὰ μάθῃς ποδῆλατον, ἐπαθεσ σχεδὸν τὰ ἴδια, ἀλλὰ. . . ἔμαθες φαίνε-

